

Δημήτρης Κατσαγανής

ΕΥΗΝΟΣ

Κορδελα

Κινεζε να χαρεις το κιτρινο ποταμι
σου

τουτ η κορδελλα στα μαλλια της γης
ειναι καταδικη μου.

Την ειδα χαρακια βαθια στο στήθος
μου

που εσκυδα να πιω νερο στης θολωσιας
την ακρη,

με τ αλογα μας τα ιδρωμενα.

Βοηθουσα τον πατερα μου στο οργωμα
και μ αρεσε το καμνιτσικι να κρατω
και τοχω να χτυπαω τα χερια μου και
τ αλλα.

Τα ποδια μεσα στο νερο

Εγω με το Μελεαγρο
ανασκελωσαμε στις οχτες σου πολλες
γυναικες
σα σχολιμπρια αγκαθια τις ξεφλουδι-
σαμε δαρβατα
και ντροπιαστηκαν τα νερα σου
και μας ξεπλυναν.

Να χα τα χαλικια σου

Ναχα τα χαλικια σου κομματια
και του αμμιου σου τους κοκκους λιρες.
Τα κλαρια που επνιξες μαχαιρια ναχα
ε ρε και θα εβλεπες τι θακανα, πατε-
ρα !

Αμαλια Καχτιτση

ΣΤΟΝ ΑΔΕΛΦΟ ΜΟΥ ΝΙΚΟ

Η θαλασσα απο κοχυλια επλημμυρισε
κι ο ουρανος πλημμυρισε μ αστερια
κι η πονεμενη μου καρδια πλημμυρισε
απο αγαπη για τα δυο σου χερια.

Εγραφανε πολλα τα χερια σου
κι οσοι τα διαβασαν τους θαμπωσαν τα ματια.

Τωρα θα στο πω ψιθυριστα
στη γλωσσα μας
κρυφα.

Συγχωρα με, φοδαιμαι λιγο ακομα.

Στερηση

Ηρθα να πιω νερο κρουσταλλινο
και ηπια και τον ηλιο
τη νυχτα που με διωξανε
ηπια και το μισο φεγγαρι.
Αφουγκραστηκα τους λαυρους στεναγ-
μους
οπου φιλιστανε νερο και πετρα ερωτι-
κα.

Εγω,

Εγω,

μοναχικη παραφωνια.

Επιτελους εχω

Εγω,
Εγω,
διχως κανενα αγκαλιαστο εξον απο
τις λεξεις,
που ηρθαν και γονατισαν
να τις παντρολογησω.
Αυτο ναι δεντρο μουπανε, εγω ειμαι
το φυλλο
αυτο ναι το νερο και μην το βλεπεις
υδωρ
εγω ειμαι της Λαμπρινης,
εγω της Αγλαΐας.

Μ αλλοιμονο η μοιρα σου σε φθογεψε
... και χτιστηκαν στην αμμο τα παλατια.

Κωστας Ραδανης

ΣΙΩΠΗΛΑ

Εκαθισε εις το υψηλοτερον καταρτιον του πλοιου εν ω εταξιδευεν και ανεκραζε τρεις φορες ωιεχου. Κανεις δεν εθορυβηθη. Λιγες ημερες μετα του εξητησαν να απαγγελει. Μ αυτος πια τους κοιταζε αφ υψηλου. Και ολο εκραζε ωιεχου. Τότε ηλθαν οι ναυτες και τον ετραδηξαν με δυναμη. Αλλα δεν επιπτε. Υστερα εφυγαν οι ναυτες και ηλθεν ο πλοιαρχος που με γλυκους λογους, ως η παλαι ποτε Σειρηνα, προσπαθησε να τον μαγευσει. Απογοητευτηκε ο πλοιαρχος και απεστείλε ενα πτηνον, να πεταξει πλησιον του και να τον συμβουλευσει. Μα το πτηνον δεν πεταξε (ως αυτα του ουρανου), αλλα επεσε στη θαλασσα και αρχισε να κολυμπα γοργοτερα.

Μια κυρια με μεγαλο καπελο και λογης-λογης φρουτα στον περιγυρον του, του υπεσχεθη να τον ξεναγησει πρωτη και μονη και παντου. Μα εκεινος εκραζε ωιεχου. Αργοτερα εφυγαν οι ναυτες, εφυγε ο πλοιαρχος, εφυγε η κυρια, εφυγε κι αυτος απο το υψος του καταρτιου το δυσθεωρητον.

ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΛΙΑΝ ΦΥΣΙΚΗ

Απομεινα μοναδικος κατοικος που πληγωσε επι σειραν αιωνων ποιητες, μαστροπους, πορνες και κανδηλαναφτες, ναυτες και αργοναυτες. Παρατηρουσα τα παντα. Τις φωτεινες επιγραφες, που παρουσιαζαν την τραγικη μορφη του Ιωνα, σε στιγμες θρησκευτικης απογνωσης, τις διτρινες με τις πανοπλιες, τα κρανη, τα κυμβαλα, τους νεκρους καμπους που λυμαινονταν τωρα τρωκτικα και αλλα. Αιφνης, η καμπανα κτυπησε απαξ και σκηωθηκε απο θαθυ ληθαργο ο πατηρ του κοσμου τουτου. Ηρθε διπλα μου, με χτυπησε φιλικα στην πλατη, μινωωσε τσιγαρο σαν σε φυλακισμενο η φανταρο και μουπε : «Γεια χαρα φιλε». Υστερα εφυγε. Απομεινα να κοιταω την πλατη του που απομακρυνοταν και επι της οποιας συνηπτοντο ομηρικες μαχες, με προδηλα παντα τα χαρακτηριστικα της παρακμης των τελευταιων χιλιετηριδων. Η καμπανα κτυπησε απαξ παλι και εγω η θαλασσα σιγα-σιγα αρχισε ν αποτραβιεται και να εμφανιζεται απεραντος φαροτοπος, αποκαμωμενος πεταξα μεχρι τις παιδικες μου αναμνησεις σπου και αποκοιμηθηκα ανησυχως.

Φανη Λαμπροπουλου

ΤΡΙΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

1

Καθρεφτης
και χιλια κορματια σπασμενα
ολα στο πατωμα
κι ολες περnouν

λικνιζοντας τα σφριγγηλα κορμια τους
ξυπολητες
ομοιες Αφροδιτη
κρατωντας ναρχισσους
κι αχνογελωντας στο ειδωλο.